

Поклон

Някога задавали ли сме си въпроса, как сме стигнали до тук? В дългата славна история на България има една доста дебела глава наречена- „Будители“. Всяка година на Първи ноември всеки един българин прелиства тази глава, припомняйки си великите дела на Паисий Хилендарски, Софроний Врачански, Петър Берон. Тези хора всяват едно дълбоко уважение, защото са съумели да чуят петвековните безпомощни стонове на Майка България. Те са началото към една дълга, но трайна промяна, затова можем да сме им само безкрайно благодарни.

Не само на Първи ноември ние трябва да прелистваме тази глава, трябва всеки ден да отдаваме почит на хората които са дали част от себе си за страната и народа. Ние трябва да познаваме миналото си, за да повярваме в бъдещето. Паисий Хилендарски е казал **„Българино,, знай своя род и език!...Защо се срамуваш да се наречеш българин?“**. Неговата „История“ отваря очите ни и ни показва славното минало, защото миналото е прозорец към бъдещето. Благодарение на хората, които са се вгледали в нашето синьо небе и са чули шума на буйните реки, българинът поема по пътя на себе-осъзнаването.

„Уважаеми дами и господа, когато няма хляб, има една стара приказка: „Имало едно време един дядо и една баба...“, когато няма сол, има сълзи и от тях ще добием, но когато няма вяра, тогава е страшно. И когато нямате хляб, аз ще ви обичам, и когато нямате работа, аз ще ви обичам, и когато се чудите как да свържете двата края, аз ще ви обичам. Спомнете си, че някой някъде ви обича, че тази страна ви обича -- слънцето, небето, цветята, горите, полята, морето. Че България ви обича!“ Тази кратка част от монолога на великия Георги Калоянчев от „Кабаре №2“ е описание на силата, която ни държи заедно- обичта. Точно тази любов води Будителя по пътя към пробуждането, защото да си будител, значи да избършеш сълзите на разплаквания и да му помогнеш да отвори очи към светлината. Вярата в доброто ни води към светлите върхове на нашите лични победи, водила ни е през всички тези години и ще ни води - винаги. Победата на тези велики дейци е победата за целия народ. Но има една по-лична победа, чийто връх са покорили техните души. Победата над страха, с който България се е борила векове наред.

Векове наред народът ни е бил потъпкван, напоената с кръв земя е викала за помощ, но заглушени от страха, виковете оставали нечути. Хората, събудили се от кошмара на турското робство, отвърщат на безпомощните молитви на България със сърцето си. Преди всичко възрожденците са се борили за народа, той е бил пред всичко. Безспорно доказателство са думите на Апостола на свободата Васил Левски **„Ако спечеля, печели цял народ, ако изгубя, губя само себе си.“** Дали са живота си за благо на народа, без да искат нищо, но за тях всичко е България.

Сега нещата са твърде различни, ще кажете, че времето е друго, но има ли значение дали сме в 21-ви век или 19-ти или дори в 6-ти век, за да обичаш родината си. Будителите просто показват пътя, който трябва да извървим, за да достигнем силата и класата на другите народи. Макар и несъзнателно, малкото зрънце, което е посято още с първия ред на „История славянобългарска“, се превръща в една голяма нива, от която цялата българска земя черпи сили, за да посрещне своето бъдеще.

Будителите са ключът към един непоклатим дух и силна воля. Сега виждаме малко такива хора , но ние ги срещаме в точния момент, за да ни отворят очите и да ни покажат правилния път.

И всеки ден виждам отрупаните с цветя паметници на великите българи, тези българи, чиято кръв е напоила земята, чиито думи са ни отворили очите, чиято сила ни е направила такива, каквито сме. Имената на тези велики хора ще останат в съзнанието ни за цял живот, защото те ни дават тази сила, от която се нуждаем. И да, аз вярвам, че всеки един от нас е будител, дълбоко в сърцето си, докато обича България. За нас е само чест, че хора като Паисий Хилендарски, Петър Берон, Софроний Врачански са в нашата история. Затова- Поклон пред светлата им памет.

Кристина Стоянова Дичева IX „а" клас